

**Počůral jsem se smíchy,
aneb proč nás baví apríl**

2012

**Almanach dětských literárních
prací města Rožnov pod Radhoštěm**

literární a výtvarná soutěž
**POČÚRAL JSEM SE SMÍCHY
PROČ NÁS BAVÍ APRÍL**

Počůral jsem se smíchy, aneb proč nás baví apríl

**Almanach dětských literárních
prací města Rožnov pod Radhoštěm**

2012

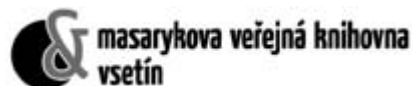
Počůral jsem se smíchy, aneb proč nás baví apríl

Almanach dětských literárních
prací města Rožnov pod Radhoštěm

Vydala v roce 2012 Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace, Bezručova 519, 756 61, Rožnov p. R., tel.: 571 654 747
www.knir.cz, knihovna@knir.cz, www.facebook.com/knir.cz

ve spolupráci s Masarykovou veřejnou knihovnou ve Vsetíně
Svárov 714, 755 01 Vsetín, tel.: 571 412 143
www.mvk.cz, mvk@mvk.cz

Práce nebyly stylisticky upravovány
Sestavili: Jaroslav Sochora a Ilona Kroupová
Grafická úprava: Jakub Sobotka
Ilustrace na obálce: Sebastian Polášek, 5. třída a Vojtěch Pohořelský, 4. třída,
ZŠ praktická Rožnov pod Radhoštěm
Ilustrace na druhé straně obálky: Alena Srovnalová

Náklad: 200 ks
Vytiskla: Tiskárna Harok, Šenov
2012

ISBN: 978-80-87334-13-3

Karin Vanduchová

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky, Rožnov pod Radhoštěm

Počůrala jsem se smíchy

Tato vtipná historka se mi přihodila minulý rok v létě. Jednoho slunečního dne jsem měla jít jako každý jiný den vyvenčit naši fenku Kessi. Moc se mi nechtělo, ale nakonec jsem šla. Poprosila jsem tedy tatínka, aby mi zapnul Kessi na vodítko. Už-
bec jsem si nevsimla, že mě tatka neslyšel, ale místo něj mě poslechla moje mladší
sestra Elen. Jenomže místo Kessi mi na vodítko připnula svého plyšového králíčka.
A jak jsem byla našťvaná, tak jsem si toho ani nevsimla a sjela jsem výtahem dolů
do patra. Teprve venku před barákem jsem zjistila, že na vodítku venčím plyšovou
hračku. Okamžitě jsem se vytočila a doufala, že mě nikdo neviděl. Doma jsem se
tomu zasmála.

Marek Janoušek

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky, Rožnov pod Radhoštěm

Počůral jsem se smíchem

Málem jsem se počůral smíchy, když mi maminka vyprávěla o mém starším brat-
rovi Mirkovi. Když byl Mirek malý a chodil do školky, často si pletl různá slova. Mezi
takové patřila i slova plešatý a plyšový. Tolikrát se stalo, že doma svého oblíbeného
medvídka nazval plešatým místo plyšovým. Největší legrace však byla, když jednu
ve školce děti popisovaly své rodiče. Náš tatínek totiž nemá moc vlasů a bratr tak
řekl, že má plyšového tatínka. Paní učitelka tím byla hodně zaskočena. Když ma-
minka přišla do školky pro Mirka, vše vysvětlila a všichni se tomu společně zasmáli.

Lukáš Cabák

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky, Rožnov pod Radhoštěm

Legrační historka

Jak jsem byl malý, tak jsme jeli na dovolenou do Chorvatska. Byli jsme ve městě
Pula. Byly tam skály, kamenité i písčité pláže. Našli jsme si místo v zátocě na skalách.
Sice se na těch skalách někdy blbě leželo, ale protože nemáme rádi přelidněné pláže,
tak to bylo lepší. Protože jsem byl malý a neuměl jsem plavat, tak jsem měl rukávky.

Jednou mě napadlo, že když si na nohy nasadím rukávky, tak budu chodit po vodě. Já to nakonec zkusil. Stalo se to, že jsem se převrátil vzhůru nohama. Mamka byla na pláži a chvilku tam poskakovala a dívala se, jak mi z vody trčí šlapky a rukávky. Pak běžela přes ostré a horké kameny, vrhla se do vody a vylovila mě. Když mě vylovila, tak jsem jí řekl: „Co je?“ Když si na to vzpomenu, tak se zasmějeme.

Tereza Bojdová

2. A8, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

Nepoučitelní

Když se nudíte při hodině, může se vám stát, že jedinou záchranou od usnutí je zaměřit se na staré dobré triky. Ne že bych byla nějaká průšvihářka, ale každý má své metody. Někdo si kreslí, jiný se snaží tajně propašovat papír se vzkazem přes uličku ale já, já si mnohem raději z někoho utahuji.

Chvilí přemýšlím, jestli mi zabere více času přehrabovat se v batohu a snažit se vylovit nějaký ztracený prázdný papír, nebo bude jednodušší vytrhnout jej ze sešitu. Jako vždy vyhraje to nezodpovědnější. Místností proběhne rychlé trhnutí – ve hluku ztudených hlasů si však nikdo ničeho nevšimne – a potom rychlé cvaknutí propisky, následně jen tiché škrábání.

Prohlédnu si své dílo, i když je to starý trik, tiše se zasměji. Na šedém papíře se rýsují pečlivě napsaná slova:

KDO DAL TEN CHLEBA NA STROP?

Papírek jsem složila a poslala dvojici za mnou. Čekala jsem na jejich reakci. Samozřejmě se oba chlapci podívali nahoru a pak se na mě zamračili. Zasmála jsem se pro sebe – oni se nikdy nepoučí. Když se můj vzkaz dostal k páté lavici, zajela jsem pohledem k profesorce. Á já. Dívala se směrem, kde se právě rozbaloval onen šprým. Tohle nedopadne dobře – žáci jsou za takovéhle situaci trestáni – přečtením vzkazu. Což všichni dobře věděli, a tak s teatrálně zkroušeným výrazem učitelce skrčený list podali. Když se profesorka začetla, všichni jsme jen těžce zadržovali smích. Ale to vám řeknu, nikdo to nevydržel – češtinářka se podívala na strop. Výbuch smíchu nedokázal nikdo zastavit do té doby, než se učitelka nezeptala, kdo byl autorem tohoto papírku.

Jelikož moje ženské ego se chtělo povytáhnout, zvedla jsem ruku a profesorka se mě zeptala:

„A teď pravdu. Kde je ten chleba?!“

Tady bylo vidět, že i člověka, který po zemi chodí již dlouho a žáky učí nejmiň dvacet let, můžete parádně nychytat, i když za to musíte obětovat týden po škole plus referát navíc.

Veronika Onheiserová

2. A8, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

Vánoční kapr

Můj strejda Radek je všeobecně známý svým smyslem pro humor, ale především tím, že každou historku náležitě okoření. Musím uznat, že k nelibosti všech zúčastněných, podstata příběhu je pravdivá, ale celkové podání vypadá tak, že vás dva dny bolí pusa od smíchu. Jednou, když jsme trávili předvánoční čas u naší babičky Bětušky, zaklepal někdo na okno. „To je křestníček!“ volal můj bráška Pavlík. V chodbě se ozvalo: „Ahoj, děčka, švagrová, stav na malé kafe!“ Protože byla doba adventu, strejda začal: „A to jsem vám ještě neříkal, historka se jmenuje Vánoční kapr.“

Můj soused Tonda je vášnivý rybář. O každých Vánocích doma hlásí: „Miluš, letos kapra nekupuj, letos ho chytím sám.“ O jedněch Vánocích, nachystal Tonda u plotu vedle popelnice velkou bečku a napustil do ní vodu pro kapra. Brzy ráno byl nachystaný vánočního kapra chytit. Už dopředu bylo jasné jak to dopadne, nechtyl nic. Tak se zastavil u kamarádů, kteří vánoční kapry prodávali, hned byla štamprlíčka i pivečko na spravení nálady. Jeho žena byla velmi pracovitá a než se Tonda vrátil z rybolovu, vyčistila kamna, ze kterých vybrala ještě žhavý popel a ten vysypala do popelnice. Soused Tonda posilněný dobrou náladou, hodil koupeného kapra do bečky s vodou. Manželce povídá: „Miluš, kapr je chycený o nic se nestarej. Takového jsme ještě neměli.“

Ráno soused šel lovit kapra do bečky. Loví, loví a kapr nikde. „To není možné! Že by ho některý soused našel a schoval!?“ Nešlo mu to do hlavy a jak se rozhlížel kolem, uviděl vedle bečky jakýsi papírek. A protože je to soused pořádný, tak se ohnul, otevřel popelnici, že ho vyhodí a co nevidí. Kapr v popelnici leží na ještě večer žhavém popelu. Bečka byla postavená vedle popelnice a jak večer byla tma, tak Tonda nic neviděl a šupnul kapra rovnou na onen popel. „Miluš, tak asi ten kapr nebude o Štědrém večeru smažený, ale grilovaný.“

Ten den, bylo těch historek ještě několik a my, s hrnkem horkého čaje v ruce a sněhovými vločkami za oknem, jsme prožili díky našemu křestníčkovi úžasný podvečer. Jestli je všechno pravda nebo ne, o tom můžeme spekulovat nebo nevěřicně kroutit hlavou, ale v každém případě se to krásně poslouchá.

Veronika Surá

2. A8, Gymnázium, Rožnov pod Radhoštěm

Vychytralý pes

Jednoho dne přestal pes sousedů jíst. Nejedl už několik dnů, ale nemocně nevypadal. Měl pořád o všechno zájem, procházel se po bytě, hrál si a s velkou radostí chodil na procházky.

Sousedka psovi vždy dávala jídlo a s pocitem uspokojení se dívala, jak mu chutná. Nyní z toho byla celá špatná a začala křičet na souseda: „Ten pes je určitě nemocný, už několik dní nežere. Ty ho klidně necháš zemřít ani ke zvěrolékaři s ním nezajdeš.“

Pes zpozorněl. Soused se flegmaticky zvedl, začal si oblékat kabát a řekl: „Tak já s ním k tomu zvěrolékaři tedy zajdu.“ Pes, jakmile znovu zaslechl slovo zvěrolékař, vykulil strachy oči, zježila se mu srst, zvedl se, běžel do kuchyně ke své misce plné žrádla a vše rychle snědl. Pak se spokojeně vrátil na svůj kobereček. Sousedé zůstali jako opaření a nechápavě hleděli na psa, který je upřeným zrakem šibalsky pozoroval.

A já jsem tehdy myslela, že se smíchy potrhám. Velmi dobře si pamatuji, jaký měl pes ze zvěrolékaře strach a jak vyváděl při každé jeho návštěvě kvůli očkování. Tehdy okamžitě vyhodnotil situaci a od té doby už žere bez problémů.

Marek Parma

7. A, ZŠ Pod Skalkou, Rožnov pod Radhoštěm

Řízkové česneky

Ořízkujeme osolky, napekáčujeme do skládačky, pomáslujeme plátky pokladu, počesnekujeme nakrájeným přídatkem a nakrájenými čtvrtkami jablkových oloupanek. Doměkujeme do upečení. Rozjablkované pečenky a česnek šťávičkujeme do rozmáčkání.

Tereza Chamillová

7. A, ZŠ Pod skalkou, Rožnov pod Radhoštěm

Momentový sládek

150ml vody varujeme do přívu a hrnečkujeme do nalití. Za stálého lžičkování míchou postupně obsahujeme výsyp sáčku. Důkladně mícháme do zhoustnutí jedné minuty. Poté si pudinkujete klid v domodlí vašeho pohoda.

Gabriela Sváková

2. A8, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

Vtipy (výběr z napsaných vtipů)

„Není dneska náhodou Apríla?“ ptá se cestující ve vlaku muže sedícího vedle něj.
„Není,“ odvětlí spolucestující stroze.
„Tak jaktože stojíme místo ve stanici Velký Osek, ve stanici Velký Osel?“

Co odvětlí muž na otázku kněze, zda si bere zde přítomnou ženu, když je to na prvního dubna?
„Ano.“ A po svatbě se začne smát: „Apríl!“

Loterie 1. dubna: „Hlavní výhra 1 000 000 Kč!“
Téhož dne večer, po vyhlášení výherců: „Apríl!“

Základní pravidlo soudnictví:
Žádné svědectví řečené prvního dubna není platné.

Víte, jak zažít duchy?
Stačí sníst fazole.

Jak se leze na skleněnou kouli?
Blbě!

Tomáš Bystroň

7. A, ZŠ Pod Skalkou, Rožnov pod Radhoštěm

Palačinky na recept

Předehrátou pánev otukujeme omastem. Malou sběračkou na ni natěstujeme nálev, který pohybovým otáčením pánve rozpovrchujeme po celém jejím rozlevu. Papír musí být tenký jako palačinky. Ustraňme i po druhém pečení. Horké skládáme na sebe a zakastrolujeme v zákrytu nebo misce, aby nevystydlly. Pak je lehce marmeládujeme řidší mazaninou nebo je cukrujeme a pocitronujeme kapavou šťávou.

Ze školních lavic (výběr z napsaných vtipů)

Všechny Vernovy sny se nám splnily – létáme do vesmíru...

„Jo, splnily, a kde jsou ty dva roky prázdnin? Na ty pořád čekáme.“

„Čemu se naučíš, to ti nikdo nemůže vzít,“ vysvětluje otec synovi.

„Ale čemu se nenaučím, tak to už vůbec ne.“

„Narýsuj úsečku A. Ve středu udělej bod,“ diktuje paní učitelka Pavlovi.

Pavel narýsuje úsečku a vrací se do lavice.

„A kdy uděláš ten bod?“

„Prosím zítra. Dnes je přece úterý.“

„Pane profesore, já si myslím, že si tu pětku přece jen nezasluhuji,“ říká student.

„Máte pravdu, studente, ale co mám dělat, je to nejnižší známka, kterou vám vůbec mohu dát.“

„Paní učitelko, pod stupínkem je myš!“

„Rambousku, ty jsi ze třídy nejsilnější, vstaň a vyžeň ji!“

„Frantíku, co to kreslíš?“ ptá se pán učitel.

„Kreslím, jak si Tonda zlomil ruku, když spadl ze stromu.“

„Zlomenou větev vidím, ale kde je Tonda?“

„Prosím, v nemocnici.“

„Co je to vzadu za šum?“ ptá se paní učitelka.

„Prosím, Honza otevřel atlas na stránce, kde jsou Niagarské vodopády.“

„Mami, zítra budeme rozebírat větu,“ svěřuje se Ferda.

„No, dobře,“ odpoví roztržitě maminka,

„jen aby to nedopadlo jako s tím budíkem.“

„Maminko, mně se do té školy nechce. Děvčata ze mě mají srandu,

kluci mi podráží nohy, učitelé mě nemají rádi. Já tam nepůjdu!“

„Musíš, jednou jsi tam ředitel.“

„Řekni, je k nám blíž Austrálie nebo Měsíc?“ Ptá se pán učitel.

„Měsíc“ – odpovídá Bětka.

„A proč?“

„Měsíc vidíme, ale Austrálii ne!“ tvrdí Bětka.

„Ten včerejší diktát, to je jedno červené moře,“

oznamuje žákům učitelka druhý den.

Jeden žák se přihlásí a povídá: „Ale paní učitelko, za to můžete vy!“

Rozsadila jste nás tak pitomě, že se vůbec nedalo opisovat!“

Učitelka: „Toníku, skloňuj slovo chléb.“

Toník: „První pád : Kdo co – chléb.

Druhý pád : S kým s čím – se salámem.

Třetí pád : Komu čemu – mně!“

Učitel ve škole zkouší žáka:

„Přechodník od slovesa napsat je napsav, napsavše.

Utvoř, Karásku, větu na tvar napsavši.“

„Na psa vši nelezou, ale blechy.“

Radek Porubský

7. B, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Nesmýslný sen

Byl už večer, venku tma.
Mamka řekla, ať jdu spát.
Když jsem lehnul do postele,
usnul jsem jak malé tele.
Zdál se mi tak divný sen,
že jdu jenom takhle ven.
A otevíru „ňáké“ dveře
a v těch dveřích – další dveře,
když otevíru třetí dveře,
myslel jsme, že vidím dveře.
Byly to však jenom keře...

Když však vejdu do těch keřů,
už jen radostně skáču.
Co se to tu „safra“ děje?
Snad se u nás někdo „meje“?
Co by se tu asi dělo?
Vystřelilo silné dělo!!!
A to mě už probudilo.
Řekl jsem si: „Co to bylo?“
Pak už jsem nic neříkal,
už jsem se jen strašně smál.

Veronika Sikorová

8. B, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Srandovní příhoda

Tato příhoda se mi stala, když mi bylo sedm let, ale přesto si to pamatuji, jako by to bylo včera.

Jednoho krásného letního dne jsem já a zbytek rodiny sušili seno na našem poli. Všichni vypadali znuděně do chvíle, než jsem uviděla hraboše. Zavolali jsem dědu, aby s ním něco udělal, protože nám ničí úrodu. Děda okamžitě přiběhl a chtěl ho zaslápnout, ale po hraboši se jakoby slehla zem. Poté následovalo ticho alespoň deset sekund a všichni napjatě dál vyhlíželi hraboše.

Najednou se děda sklonil a křičel a ač měl 75 let poskakoval, jako by mu bylo dvacet a přitom si osahával nohu. Všichni jsme se na něho nechápavě dívali a jeho křik jsme pak pochopili. Z „gati“ si našťavaně vytáhl hraboše. Odhodil ho do lesa a nabručeně odešel.

Tomuto vítězství hraboše nad dědou se dodnes všichni smějeme, tedy kromě dědy, který vždy dodává, že měl strach, aby ho „někam“ nekousl.

Anna Pustějovská

8. A, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Naše číča

Naše kočka se jmenuje Lentilka. Je černá, dost tlustá a má krásné žluté oči. Máme ji už od té doby, co byla ještě malé neposedné kotě. Tehdy, když ještě mohla běhat, protože nebyla tak tlustá, jak je teď, se nám stala jedna příhoda.

Byl den, jako každý jiný a Lentilka se rozhodla, že prozkoumá náš byt. Postavila se před dveře a zadívala se na zrcadlovou skříň, která byla na konci chodby. Potom si všimla pohybu v zrcadle (byl to její ocas, kterým kmítala ze strany na stranu, ale ona o tom neměla ani tušení) a rozhodla se, že tu podivnou, pohybující se věc uloví. Přikrčila se, nachystala se ke skoku a vyrazila vpřed. Proběhla celou chodbou a blížila se k zrcadlu nebezpečnou rychlostí, a v tu ránu se to stalo. Číča to napálila hlavou do zrcadla a zůstala ležet na zemi. Až si uvědomila, co se vlastně stalo, vstala ze země a domotala se do svého pelíšku. Od té doby se pohybu, a zvláště běhání, snaží úplně vyhnout.

Matěj Scholz

9. B, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

...jako čuník

Jednoho dne jsme šli do školy jako každý jiný den, ve škole jsme se učili a šli na oběd. Jelikož jsme měli šest vyučovacích hodin, museli jsme si na oběd pohnout, abychom stihli autobus. Jenomže na oběd byla fronta, jak na párek v bufetu, takže jsme vyběhli ze školy jako Usain Bolt z bloku na mistrovství světa v Tegu v roce 2011. Jak jsme viděli autobus projíždějící kolem nás, chtěli jsme si to zkrátit přes parkoviště, ale museli jsme přeběhnout zhruba pět metrů přes trávu, což se pro některé ukázalo být poměrně problémem. Takže jak jsme běželi přes tu trávu, spolužačka Verča uklouzla na bahně a doslova se v něm vykoupala jako čuník. Já jsem jí říkal: „Vstávej a poběž!“ ale ona že na ten autobus kašle. Tak jsem jí se smíchem řekl čau a běžel jsem na autobus. Stihl jsem ho i přes to, že jsem se celou cestu smál.

A dnes když si na to Verča vzpomene, tak mi vyčítá a dělá ze mě vola, že jsem ji tam nechal a utíkal na autobus, ale já jí vždy připomenu, že jsem jí říkal, ať běží a nestojí v tom bahně jak prase na porážku. A ona mi okamžitě odvětlí: „Přece jsem nemohla jet autobusem jako prase.“ No jo manekýnka, ale jinak jsem se pobavil. Takže od té doby, když se chci zasmát cestou na autobus, tak vím, s kým mám jít.

Michaela Solanská

9. A, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Jak jsme se málem počůrali smíchy

Jednoho dne jsem se vydala na procházku spolu se sestřenicí Terezou. Procházely jsme se po lese a najednou jsme uslyšely podivné zvuky, které se neustále přibližovaly.

Tereza se na mě se strachem v očích podívala a rychlostí blesku vylezla na strom. Já jsem nehybně zůstala stát a nevěděla, co mám dělat. Když byly zvuky už opravdu blízko, vyšplhala jsem na vedlejší strom.

Ze stromu jsme nehybně pozorovaly okolí. Jaké bylo naše překvapení, když se z křoví místo divokého kance vynořil bratranec Martin. Podívaly jsme se s Terezou na sebe a následoval výbuch smíchu.

Pak najednou „prásk“ a sestřenice i s kusem větve leží na zemi. Naštěstí se jí kromě pár odřeniniek nic nestalo, a tak následovala další vlna smíchu. Martin byl spokojen, jak nás vylekal, a společně jsme se smáli, až jsme se za břicho popadali a málem počůrali.

Adéla Fassmannová

9. B, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Idol

Trapas se stal mé kamarádce. Jeden večer už byla osprchovaná, v pyžamu, nenamalovaná a dělala domácí úkoly. Dlouho mluvila o jednom klukovi, který se jí hodně líbil. Asi týden předtím dostala od babičky s dědou plyšovou ovečku pro štěstí. Slyšela, jak někdo přichází, myslela si, že to je děda. Někdy k nim totiž chodil večer něco donést nebo na návštěvu. V ruce nesla Shortíka (tak prosím pojmenovala svou ovečku) na sobě ještě k tomu měla pyžamo s medvídky a ručník na hlavě, šla dolů po schodech a řvala: „Dívej, dědo, jakého mám plyšáka, to je Shortík!“ Radostně běžela ke dveřím, otevřela je a hlasitě řekla: „To je ta ovečka od vás! Shor.“ Ani to nedopověděla, stála jako zkoprnělá. V chodbě jsem totiž stála já, její idol a jeho kamarád, kteří přivezli výslužku ze svatby. Hlasitě jsme se všichni začali smát, ona zrudla a raději utíkala zpátky do pokoje. A my se mohli počůrat smíchy.

Karolína Porubská

9. B, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Bahenní koupel

6. leden, krásný den,
šla jsem s kamarádkou ven.
Povídaly jsme si zas,
rychle nám ubíhal čas.

Kecala, jsem kecala,
Verča rázem zvolala:
„Čas už žádný nemáme,
co s tím teď uděláme?!“

Bus se kolem nás jen mihnul,
Verča křičí: „Já to stihnu!“
I když ji moc nevěřím,
za autobusem běžím.

Rychle pádím, rychle zdrhám,
zoufalé pohledy vrhám,
otočím se, rána jak z děla,
Verča do vzduchu vyletěla!

Na zemi leží jak placka,
kleje, brblá, nadává.
Je to jasné jako facka,
vzteky najevo nedává.
To už záchvat smíchu chystám,
ani jít už nemůžu.
Jenom sotva ztěžka dýchám,
na nohy jí pomůžu.

Od bahna však celá byla,
každý udiveně civí,
z kmošky mi čmouha zbyla,
lidé se tomu jen diví.

Chudák holka jen se šklebí,
kouká tam a kouká sem.
Nikdo už nám neuvěří,
že byl dneska krásný den
a já šla s kámoškou ven.

Počůral jsem se smíchy, aneb proč nás baví apríl

I.

Kategorie 5. – 6. třída: PRÓZA, téma: Aprílem to začíná

1. místo	Vanduchová Karin – Počůrala jsem se smíchy	str. 3
2. místo	Janoušek Marek – Počůral jsem se smíchem	str. 3
3. místo	Cabák Lukáš – Legrační historka	str. 3

II.

Kategorie 7. – 8. třída: PRÓZA, téma: Aprílem to začíná

1. místo	Bojdová Tereza – Nepoučitelní	str. 4
2. místo	Onheiserová Veronika – Vánoční kapr	str. 5
3. místo	Surá Veronika – Vychytralý pes	str. 6

Kategorie 7. – 8. třída: PRÓZA, téma: Kecy v kleci

1. místo	Parma Marek – Řízkové česneky	str. 6
	Sváková Gabriela – Vtipy	str. 7
2. místo	Chamillová Tereza – Momentový sládek	str. 6
	Bystroň Tomáš – Palačinky na recept	str. 7
3. místo	Surá Veronika – Ze školních lavic	str. 8

Kategorie 7. – 8. třída: POEZIE

1. místo	Porubský Radek – Nesmyslný sen	str. 10

Kategorie 7. – 8. třída: KOMIKS

1. místo	Surá Veronika – Štěně hlava rodiny	str. 56
2. místo	Šenkýř Stanislav – Souboj gigantů	str. 44
3. místo	Černochová Markéta	str. 45

III.

Kategorie 8. – 9. třída: PRÓZA, téma: Aprílem to začíná

1. místo	Sikorová Veronika – Srandovní příhoda	str. 10
2. místo	Pustějovská Anna – Naše číča	str. 11
3. místo	Scholz Matěj – ...jako čuník	str. 11
	Solanská Michaela – Jak jsme se málem počůrali smíchy	str. 12
	Fassmanová Adéla – Idol	str. 12

Kategorie 8. – 9. třída: POEZIE

1. místo	Porubská Karolína – Bahenní koupel	str. 13

Publikace byla vydána díky finanční podpoře

Vakuum servis s. r. o.

Montezi s. r. o.

VITRUM Rožnov s. r. o.

Osobní dary zaměstnanců
a firma Sensit s. r. o.

a pana Rudolfa Billa

Počůral jsem se smíchy,

aneb proč nás baví apríl

